

MÜLKİ İDAREDE SAYGI

Hüseyin EKER / (E) Kaymakam

Meslektaşlarımız arasında saygı ve sevgi duygularının devam etmesi dileğiyle...

Hukuk fakültesinde okumam nedeni ile 25 yıl köy muhtarlığı yapmış rahmetli babam, benim yargı mensubu olmamı arzu ediyordu. Ancak benim gönlümde, köy çocuğu olmamın da etkisiyle Kaymakamlık yatıyordu. Daha sonra kaymakamlık sınavını kazanarak, 1973 yılında o zamanın tabiri ile Gaziantep ilinde İl Maiyet Memurluğuna başladım.

Staj dâhil 36 yıllık mülki idare hayatımda mesleğe tutku ile bağlı oldum. Hani derler ya, dünyaya yeniden gelsen ne olursun diye, bütün zorluklarına rağmen kutsal bir görev olarak gördüğüm yine Kaymakamlığı seçerdim. Nedenlerine gelince; halkın içinde oluyorsun, onlara hizmet götürüyorsun ve hizmetlerinin sonunda o insanların mutluluğuna ortak oluyorsun.

Bu arada bir konuyu da hatırlatmak istiyorum. 1976 yılında 56. Dönem Kaymakamlık Kursunun bitimindeki sertifika töreninde, o dönemin içişleri Bakanının yaptığı konuşmada bir sözünü hiç unutmuyorum. Şöyle demişti Sayın Bakan: "Bu toplantıda bazılarınızın anne babaları bazılarınızın eşleri ya da nişanlıları var. Biz, Kaymakam olarak sizlere çok para ve zenginlik vaat etmiyoruz. Peki, ne vaat ediyoruz? Hizmet ettiğiniz,

yardımda bulunduğunuz bir amca ya da bir teyzenin gözlerinizin içine bakarak, ‘Allah sizden razı olsun Kaymakam Bey’ dediğinde duyacağınız hazzı ve mutluluğu vaat ediyoruz.” Meslek hayatım boyunca bu sözü hiç unutmadım.

Mülki idarenin bu güzelliklerinin ve kutsallığının yanında en büyük özelliklerinden biri de meslektaşları arasında saygı, sevgi ve “abilik” kavramlarıdır. Bu yönü ile mülki idareye her zaman diğer meslekler tarafından gıpta ile bakılmıştır. Öyle ki, denetime ya da incelemeye gelen mülkiye müfettişlerimiz, bir yandan görevlerini ciddiyetle yaparken bir yandan da eğer kıdemi sizden küçükse saygıda kusur etmez ve size “abi” diye hitap ederler.

Ben de bu meslek terbiyesi ile yaşadığım için başta emekli abilerimiz olmak üzere, görevdeki meslektaşlarımızın yoğun olarak buldukları iki ilçeden örnekler vermek istiyorum. Yalnız bunu kendimi övmek için değil her meslek mensubunun yapması gereken bir davranış olduğu için anlatıyorum.

1990-1996 yılları arasında görev yaptığım İzmir’in Aliğa ilçesinde, Valimizin önderliğinde İl Özel İdaresi

tarafından dinlenme tesisleri yapılmıştır. Benim de tesisin yapımında emeklerim olduğu için Valimiz, tesisin düzenli ve huzurlu çalıştırılması amacıyla Kaymakam olarak bana da sezon boyunca konaklayacağım bir bölümü tahsis etti. Bu tesise genelde Ayvalık Dinlenme Tesislerinde konaklama süresini bitiren emekli büyüklerimiz ve çevre illerde görev yapan mülki idare mensupları ile il genel meclisi üyeleri 10’ar günlük süre ile kalmaktaydı. Ben meslektaşlarımıza, eşim de eşlerine ev sahipliği yapmaya çalıştık. Kaldıkları sürece her türlü sorunlarına kendimizin özel misafiri gibi yaklaştık. Ayrılırken teşekkür ederek gitmeleri bize mutluluk veriyordu.

1997-2002 yılları arasında görev yaptığım Kadıköy ilçesi emekli büyüklerimizin yoğun olarak yaşadıkları bir ilçeydi. Aynı zamanda idarecilerimize ait bir de lokal bulunuyordu. Burada özellikle emekli büyüklerimizin başta sağlık sorunları olmak üzere, diğer resmi dairelerdeki işleri, çocuklarının ya da torunlarının eğitim sorunlarına yasalardan elverdiği tüm yardımları eksiksiz yerine getiriyorduk. Ülkesine yıllarca ve fedakârca hizmet etmiş bu insanlar yardımları fazlasıyla hak ediyorlardı. Ayrıca hasta olanları

evlerinde ziyaret ediyor vefat edenlerin cenaze işlerinde yardımda bulunuyor ve mutlaka evlerine eşimle birlikte taziye ziyaretine gidiyorduk. Yine Kadıköy’de yer alan lokalin ihtiyaçlarını da mümkün olduğunca karşılıyorduk.

Kadıköy’de görev yaparken 10 Ocak İdareciler Günü Taksim Atatürk anıtında yapılıyordu. 1999 yılında Taksim Anıtı onarımına alındığında Kadıköy iskelesindeki Atatürk anıtı gündeme geldi. Onur duyacağımızı söyledik. Kadıköy iskelesinde, köşk özelliği taşıyan Belediyemizin ikinci bir hizmet binası vardı. 10 Ocak İdareciler günü soğuk bir mevsime denk geldiğinden, o dönemin Belediye Başkanından, tören sonrası meslektaşlarımızın dinlenmesi ve onlara ikram için burasının hazırlanmasını istedim. Severek kabul ettiler. 10 Ocak 1999’dan bu yana Taksim Anıtı onarılmasına rağmen idarecilerimiz bu uygulamadan memnun kaldıkları için Kadıköy İskelesi Atatürk Anıtında kutlama geleneksel hale geldi. Az da olsa bu uygulamada katkım olduğu için ben de mutluluk yaşıyorum.

Meslektaşlarımız arasında saygı ve sevgi duygularının devam etmesi dileğiyle...

1976 yılında 56. Dönem Kaymakamlık Kursunun bitimindeki sertifika töreninde, o dönemin İçişleri Bakanı yaptığı konuşmada: “Bu toplantıda bazılarınızın anne babaları bazılarınızın eşleri ya da nişanlıları var. Biz, Kaymakam olarak sizlere çok para ve zenginlik vaat etmiyoruz. Peki, ne vaat ediyoruz? Hizmet ettiğiniz, yardımda bulunduğunuz bir amca ya da bir teyzenin gözlerinizin içine bakarak, ‘Allah sizden razı olsun Kaymakam Bey’ dediğinde duyacağınız hazzı ve mutluluğu vaat ediyoruz.” diye söylemiş.